

saaledes til Sagen, at jeg stemmer mod Vædringsforslagene og for Lovforslaget, som det foreligger, ingenlunde — og det tror jeg at have tilstrækkelig udførlig udviklet — fordi jeg anser Lovforslagets § 8, 2det Stykke for acceptabelt — §§ 6 og 7 har jeg ikke Noget imod — men fordi jeg ikke vil godkjende et Vædringsforslag, som jeg finder ubrugeligt. Skulde jeg vælge mellem Forslag, der foreligger, foretrækker jeg Lovforslagets § 8, 2det Stykke fremfor Udvalgets Forslag, og saa finder jeg, det vil være den rigtige og korrekte Fremgangsmaade, at man tilkjendegiver sin Mening ved at stemme mod Vædringsforslagene og for Lovforslaget, som det foreligger. Det bliver da det ærede Udvalgs Sag, forhaabentlig med den høitærede Ministers Hjælp, at se at komme med noget Bedre til 3die Behandling. — Medens jeg har Ordet, maa jeg blot tillade mig at gjøre en personlig Bemærkning ligeoverfor den høitærede Justitsminister i Anledning af en Bemærkning, der fremkom fra ham igaar, angaaende en Udtalelse, som jeg havde brugt, og som jeg tror var misforstaaet. Den ærede Minister mente, at jeg skulde have lagt ham de Ord i Munden, at det var ligegyldigt, om man diskuterede Enkelthederne i et Lovforslag, naar blot Principet i samme var rigtigt. Derfor jeg havde brugt en saadan Udtalelse, vilde det have været en tankeløs Uhyøflighed mod den ærede Minister, idet jeg meget vel forstod, at den ærede Ministers Mening var den, at slike Forhandlinger nærmest høre hjemme i Udvalget; men jeg fastholder alligevel min Udtalelse om, at en i det Enkelte gaende Kritik er nødvendig her; thi jeg gad dog vidst, hvorledes jeg, naar jeg ikke er Medlem af Udvalget, skulde faae Leilighed til at gjøre mine kritiske Bemærkninger ligeoverfor Enkelthederne i de Vædringsforslag, som jeg ikke synes om, uden netop her i Salen, og det, tror jeg, tjener til Undskyldning for, at jeg fremkom med en saadan Udtalelse som den, der er bleven fremdragen.

Udsig: Jeg havde egentlig ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men, saaledes som Diskussionen har udviklet sig, er der dog nogle Ord, jeg ikke kan tilbageholde med Hensyn til min Opfattelse af Sagen i det Hele, saameget mere som jeg har fundet særlig Opfordring dertil, ved hvad min ærede Ven, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger), har bemærket. Disse Bemærkninger ere vistnok fra hans Standpunkt fuldstændig begrundede, men fra mit Standpunkt, negter jeg ikke, er jeg tilhøielig til at følge en anden end den af ham foreslaaede Vej, idet jeg nemlig har tænkt mig at ville stemme saaledes som anbefalet af det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søsen). Jeg har tænkt mig at stemme mod §§ 6 til 8, og jeg skal sige af hvilke Grunde, idet nemlig mine Grunde ikke ganske falde sammen med dem, der hidtil ere blevene ansøgte. Det

er ikke saa meget det Indvillede i Bestemmelserne, som jeg finder at kunne gjøre Indvending imod. Det forekommer mig, at man maa give den høitærede Minister Ret i, at, naar man først vedtager dette Paategningsystem, følge de enkelte Bestemmelser, som ere foreslaaede, nødvendigvis deraf som Led, der ikke kunne undværes; jeg kan heller ikke se, at de ere anderledes affattede, end at de overmaade let ville kunne fortaas, og tror ikke, at der ved Anvendelsen vil kunne opstaa nogen særlig Tvivl; jeg er ganske vist fremdeles af den Mening, at dette hele System er af en meget tvivlsom Nytte; thi selv om jeg tænker mig, at dette Paategningsvæsen vil blive benyttet i noget stort Omfang, hvad jeg tilstaaer, jeg nærer Tvivl om, ser jeg ikke rettere, end at der for det Lynde, som har indladt sig paa Paategning, men ikke vil overholde de Forpligtelser, det derved har paataget sig, er vid Leilighed til paa forskellig Maade at faae Lovens Forskifter gjorte unyttige. Jeg skal kun nævne den simple Maade, at faste Studsmaalsbogen bort. Heller ikke derpaa lægger jeg imidlertid saa overmaade megen Vægt, thi det maa man sjo indrømme, at Love kunne omgaaes, og gjør kun en Lov ingen Skade, er det i alt Fald ikke nogen væsentlig Grund til at modsætte sig den, at den Nytte, den tilsigter, hyppig vil vise sig illusorisk. Men der er i disse Lovregler en Bestemmelse, som jeg tilstaaer, jeg ikke har kunnet gjøre mig fortrolig med, men som er en nødvendig Følge af hele Systemet, naar dette ellers skal have Noget at betyde, den Bestemmelse nemlig, at, naar et Lynde henvender sig til Politiet, for at faae en Paategning udflettet af sin Bog, maa der indtræde en offentlig Sag. Men dette, at der saaledes kan opstaa en offentlig Sag af et rent privat Kontraktforhold, tilstaaer jeg, er for mig naturligt. Det er for mig særligt naturligt, om, saaledes som det er blevet bemærket, en Sag, anlagt efter § 8, endog skal have den Karakter, at vedkommende Politiautoritet ikke, selv om Partene senere blive enige derom, kan lade den falde, i alt Fald ikke paa Grund af, at den, der har fremtaldt Sagen, igjen frasalder den og af enhver offentlig Sag kan der jo opstaa Omtosninger for det Offentlige, men at det Offentlige skal bære Udgifterne ved Retstvister, der i deres Væsen ere rent privatretlige, kan jeg ikke gjøre mig fortrolig med. Det er den Hovedgrund, hvorfor jeg ikke holder af §§ 6, 7 og 8, og den samme Grund fører mig til ogsaa at stemme for, hvad det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søsen) endvidere foreslog, nemlig tillige, at lade § 9 udgaa. Ogsaa § 9 indeholder nemlig Bestemmelser om offentlig Forsøgelse i Lyndesager. Saaledes som § 9 oprindeligt var foreslaaet fra Regeringens Side, den Gang den blev forelagt Folkethinget ifjor, gif den ud paa, at, naar Lyndet uden lovlig Grund forlod sin Tjeneste, kunde Susbon-